

Жінка в чорному

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

— Жінко в сукнях чорних, жалібних,
Ти кого чекаєш вечорами,
Кличеш скорбними устами,
Ждеш на вулицях міських?

— Пси чорної надії вечорами виють
Під місяцем очей сумних,
Під чорним місяцем очей моїх
Скажені пси безтямно виють,
І чорний жах у душах сіють.

Невже я так хвилюю косами моїми,
Що скаженіють чорні пси?
Навіщо ваблю я в нічні часи
Своїми стегнами крутими?

— Ти кого чекаєш вечорами,
Кличеш скорбними устами,
Ждеш?

— В який далекий рай мої високі груди
Спішать і пнуться, не дають заснути?
З якого пекла чути гук і труби,
Коли здригаються мої пошерхлі губи?

Який огонь палкий і дужий гнів
Уб'є страшних безтямних псів,
Які для них надії в далині,
Коли в ці дні шукають їх в мені?

— Ти кого чекаєш вечорами,
Кличеш скорбними устами?

— Жагуча ніч в моїх очах,
Неначе смерть, я чарівна.

Я сію зненависть і жах,
Я — всенародна, як вона.

При світлі блискавок моїх
На стінах чорних і байдужих,
Несу я катафалки втіх,
Свічки моїх грудей недужих.

Я продаю жагуче тіло,
До нього сотні, юрби йдуть,
І смолоскипами безсило
Прокляття до небес встають.

У хвилях запашної крові
Я вежою стою в віках,
І скрізь жахаються любові,
Що труїть, наганяє страх.

Вони з порожньою душею
Спішать до пестоців моїх,
І над байдужістю моєю
Встає луна цілунків їх.

І вельми страшно їм тепер
Пізнати свою потворну душу,
Багрянний плащ нічних химер
Немов жагу мою байдужу.

— Ти кого чекаєш вечорами,
Кличеш скорбними устами,
Ждеш?

— Коли серед вечірніх сонячних примар
Злотисті тіні падають на тротуар,
І місто тягнеться зомлілими устами
На темних вулицях, під ліхтарями,
До вічної мети в серцях: до жінки! —
Одчаю пси у млі ночей,
Над синіми глухими вечорами,
Безтямно виють під зірками,
Під місяцем моїх очей,

Моїх роз'ятрених грудей.

Який жагучий пал над персами моїми
Здіймається у грудях псів нічних?
І як огнями помсти золотими
Навіки розігнати зграю їх?

З якого пекла чути гук і труби,
Коли здригаються мої пошерхлі губи?
В який далекий рай мої високі груди
Спішать і пнуться, не дають заснути?

Чому ж я йду щодня до вас
У цей вечірній скорбний час,
Іду царицею й рабою,
З піднесеною головою?

— Ти кого чекаєш вечорами,
Кличеш скорбними устами,
Ждеш?

— О! Я не знаю, де шукать
Того, що прийде визволять,
Що мусить до людей прийти,
Великий, дужий, молодий.

Безумство сонячне, ясне
Захопить, піднесе мене,
Підійметься, засяє в очах,
І вирветься з грудей дівочих
Йому назустріч дикий крик!
Коли ж він прийде зрештою до мене,
Я зацілую пристрасно, шалено:
Я — спокусителька сердець людських!
Скажіть, коли ж він прийде месником шаленим?

— Ти кого чекаєш вечорами,
Кличеш скорбними устами,
Ждеш?

— Того, хто прийде із ножем огненным!